

*a fényes halomba rakott égi testek
idő csontos részei nyakadra kulcsolt ujjpercek*

*és mire végre megpillantottál
ki kellett hozzám hívni a méheket*

OLÁH ANDRÁS

várólistán

*azt mondják hatalmasat koppant a fejem
az utcakövön... pár másodpercnyi
zsibbadt mozdulatlanság után (kikapcsolt test
zárlatos agy – átmeneti állapotban két
semmi közt) ijedt arcokra nyílt a szemem
s összekuporodtak az emlékek
ám később a vizsgálószobában
ahol minden olyan rémisztően fehér
már szolgálatkészzen számolgattam a kávéfoltokat
és jól esett az asszisztens nyugtató érintése:
semmi baj – Isten várólistára tett megint*

jövendölés

*a cigányasszony
szörnyülködve taszította el Isten
csupasz tenyerét mert az egymásba
folyó sors- és életvonal barázdái
véget nem érő fájdalomról
és csalódásról árulkodtak
meghitt pillanatra csupán egyetlen
apró gyűrődés utalt amikor is
Mária lészen majd Isten Pygmalionja
a többi jel könny és pusztulás
képeit vetítette előre a földön
elbizakodott elfajzott sokaságot
kiken nem segít jó szó vagy prófécia
sem rájuk mért szenvedés
mert legyen bár özönvíz
omoljanak le Ninive gögös falai
azok ott semmit sem tanulnak*

*s még a kiválasztottak népe is
veszélyes öntudattal ácsol kereszteteket
– nem félvén az Úrtól ki egyszer
végleg elfordítja majd orcáját e földről*

kontraszt

*pár éve esténként még kiültetek
a kapu előtti padra de a régi
szomszédok elkoptak az újakat pedig
fölfalják a mohó hétköznapok
nem hoz enyhülést az őszülő idő sem
– átláthatatlan kerítések emelkednek –
ők zárkóztak be mégis te érzed
magad börtönben s nem érted
miért van hogy szabadságát
Isten épp most vette ki*

